

Nicolae VASILE

Retroroman (22)

Și totuși, ca și cum toate problemele de compatibilizare ale unei familii nu ar fi de ajuns, ne mai adăugăm din proprie inițiativă și altceva. Sunt momente în viață când intri într-un ritm, care îți place sau nu, ajunge să te acapareze total. Odată intrat în acest joc, nici nu știi cum trece timpul și nici nu faci nimic să ieși, de teama să nu găsești ceva și mai rău!... Intrasem într-un astfel de mecanism! Eram ocupat până peste cap de probleme administrative de tot felul, conduceam, direct sau în colaborare cu alții, un institut de cercetări, firme, asociații, patronate, un club de dans sportiv și chiar și un centru de creație literară. Plecam de acasă dimineața la șapte și când mă întorceam la nouă seara era bine! Trecuseră ani buni de când viața mea curgea în acest mod. Într-o seară, când am ajuns acasă, în timp ce mă descălțam, m-am speriat pur și simplu, simțind că ceva mă apucă de pantaloni, chiar înțepându-mă ușor în pulpa piciorului. Era o frumusețe de cățel, de doar câteva luni. Un Cocker negru, cu părul lucios, creț la extremități, urechile lungi, care aproape atingeau pământul, botul lung, mai lung decât speciemenle comune ale rasei sale. Ochii îi erau deosebiți, aveau o lumină căutătoare de iubire și o mobilitate aparte. Se uita la mine voind să spună, bine ai venit, dar cu colții lui mici, pe care tocmai îi înfipsea în piciorul meu, voia să mă atenționeze că de acum casa are un alt șef. Am încercat să-l mângâi pe căpșorul lui gingaș, dar m-a mușcat și de deget! Este mult spus mușcat, pentru că avea niște dinți destul de mici, dar suficient de ascuțiți! Oricum, intenția sa ofensivă era evidentă. Îl luase soția, la insistența băiatului nostru, care simțea nevoia de companie în dese perioade de timp pe care le petrecea singur acasă. Până să ajung eu acasă, soția și copilul îl și botezaseră. Îl chema Blacky, după culoarea părului. Până la efectuarea tuturor vaccinurilor a trebuit să-l ținem numai în casă, iar apoi am început operațiunea de cucerire a cartierului. Prima escapadă a fost pe stradă, apoi în parcul din apropiere, după care am căutat magazinele cu mâncare și accesorii canine, apoi dispensarele veterinare, frizeriile pentru câini etc. De câte ori întâlneam un alt "tată de câine" prin cartier, aveam să aflu că este vecinul meu de scară, sau de bloc, sau de stradă!... Până atunci nu avusesem timp să ne cunoaștem! Câinii își vedeau de ale lor noi de ale noastre! Ne-a schimbat toate obiceiurile casei! Era un nou membru al familiei cu nevoile și obiceiurile sale.

În acea perioadă aveam ceva probleme cu fierea. La sugestia unora, făceam un tratament foarte plăcut!... Amestecam într-o sticlă miere cu palincă, în proporții egale, și beam în fiecare dimineață câteva linguri, după care trebuia să stau liniștit un sfert de oră, așezat pe partea dreaptă. Ajungeam la serviciu deosebit de bine dispus!... După ceva timp, subalternii sesizaseră buna mea dispoziție la prima oră și foloseau momentul în favoarea lor. Nu sunt convins că știau și cauza!... Odată cu noua mea sarcină casnică, cea de a plimba câinele dimineața, nu mai puteam face "tratamentul", ceea ce a afectat buna mea dispoziție matinală, mai ales că am l-am înlocuit cu un ceai de anghinare, pe care mi-l pregătea secretara cum ajungeam la birou. Cine n-a băut un asemenea ceai nu știe ce înseamnă gustul amar!... Subalternii s-au readaptat repede, de data aceasta, căutându-mă spre sfârșitul zilei!

Cățelul dădea ora trezirii, la ora șase fix, și nu greșea niciodată. Când mergeam la vreo petrecere, la vreo nuntă, sau după revelion, îl scoteam la plimbare imediat după întoarcerea acasă, în speranța că astfel îl păcălesc, să mă lase să dorm mai mult, dar nu mă ierta decât, cel târziu, până pe la ora opt. Avea și el ritmul lui și nu era dispus să și-l schimbe de dragul nimănui! Dacă el nu dorea să se adapteze la obiceiurile noastre, a trebuit să le învățăm noi pe ale lui. Unul dintre acestea era să păzească diverse obiecte! Păzea papuci, prosoape, scaune, balconul sau chiar întreaga cameră. Când decidea el să devină paznic, nu te mai puteai apropia de acel obiect, îți riscai integritatea fizică. Nu am aflat pe ce principiu le alegea, dar nu renunța ușor!... Putea dura zile întregi, timp în care nu mergea nici afară să-și facă nevoile. La un moment dat, am găsit metoda, îl acopeream cu o pătură și, astfel înfășurat, îl îndepărtam de obiectul păzit. După aceea se scutura zdravăn și brusc devenea cel mai cuminte băiat. Se scutura pur și simplu de răutate!

Odată, întorcându-ne din oraș, l-am găsit păzind un prosop. Am aplicat procedura, dar nu l-am acoperit bine cu pătura, a putut scoate botul pe la o margine a acesteia și m-a mușcat de mână de a tășnit sângele la o jumătate de metru. A trebuit să merg la spital să-mi repar "hardul", după expresia utilizată curent în lumea calculatoarelor, mai ales de cei tineri.

Urmărindu-l, în timp, am constatat că această pază era o formă de răzbunare. Ori era supărat că nu i-am dat ceva, ori că nu l-am luat cu noi undeva. Cum vedea că pregătim bagajele, cum se așeza la ușă. Ajunsesem să ne facem bagajele pe ascuns. Îi plăceau lucrurile urât mirositoare! Dar nu doar să le miroase, ci să se tăvălească în ele. Cum găsea vreo balegă sau vreun hoit prin parc, ataca împruțiciunea din toate direcțiile, prin rostogolire, până reușea să se îmbibe cât mai uniform pe toată suprafața corpului. Trebuia dus urgent acasă, spălat cu șampon și dezinfectat cu alcool medicinal! Bine măcar că îi plăcea baia, nu făcea mofturi! De multe ori am fost prin parc, fără el, cu o cazma, pentru a îngropa toate cele urât mirositoare. Când, ulterior, mergeam cu el, parcă știa, o lua pe urmele mele și scormonea toate locurile pe unde făcusem gropi. Am aflat, de la un cunoscător, că avea acest comportament pentru a se camufla prin schimbarea mirosului, el fiind un câine de vânătoare.

Cu alte animale, avea un comportament diferențiat. Pe câinii mai mici nu îi băga în seamă, iar pe cei mari îi enerva mârâind la apropierea lor. Păsările, de toate felurile, îl interesau, era specialitatea lui, doar era un vânător de păsări! Cu pisicile avea o relație specială!... Majoritatea fugeau de el, iar el avea tendința să le alerge. L-am pierdut de două ori din cauza urmăririi unor pisici, dar de fiecare dată s-a întors singur acasă. Cu o pisică a avut o relație cu totul specială. Aceasta stătea, de regulă, pe taraba unei vânzătoare de ziare de la intrarea în parc, pe unde treceam de două ori pe zi, când mergeam la plimbare. La trecerea pe acolo, el se ridica cu picioarele din față pe masă. Pisica aceea nu se speria, din contră, venea în întâmpinarea lui, se miroseau. Deveniseră foarte buni prieteni! Nu puteam să-l mai iau de acolo! Uneori, fugea din parc și-l găseam la tarabă, cu prietena lui! A fost foarte afectat când a fost desființat chioșcul de ziare și vânzătoarea de ziare a dispărut de acolo, cu pisică cu tot. Luni de zile, fugea din

parc și-l găseam pe locul unde înainte aveau loc întâlnirile cu prietena sa! Suferea vizibil! Era nedumerit!...

Au trecut ani și năzbâtiile lui, uneori enervante, alteori comice, au fost înlocuite de problemele reale de sănătate. Trecătoarele înțepături în tălpi au devenit amintiri, neplăcute și acelea, dar vindecabile. Primul semnal serios a fost o umflătură pe unul din șolduri, care creștea și tot creștea, până nu mai putea merge. Când este vorba de o boală cu potențial de risc major, la animale, ca și la oameni, doctorii sunt de două feluri, ori adoptă metoda așteptării exagerate, în ideea că o intervenție chirurgicală ar putea agrava situația, ori te taie de câte ori are ocazia din motive numai de ei știute. În cazul lui Blacky, am întâlnit doctori din prima categorie. Când am văzut că nu se mai poate, l-am luat, fără nicio pregătire prealabilă, și am mers cu el direct la Facultatea de Medicină Veterinară, la urgențe. Medicul de gardă l-a direcționat la Secția Ginecologie, dată fiind umflătura respectivă de pe șold. A spus că are un testicul inflammat. Era vizibil, chiar și pentru un nespecialist ca mine, că nu putea fi vorba de așa ceva, dar nu am insistat. Însă, după o așteptare de aproape două ore într-o cameră goală, am decis să merg la Secția Chirurgie, la câteva uși distanță, să-mi încerc norocul. Acolo am găsit unul dintr-o bucată, toți îi ziceau Profesorul. Cum l-a văzut, pe hol, fără prea multe discuții inutile a spus:

- Ce mai stai domnule, hai cu el în Sala de operații! Nu vezi ce este acolo?...
- Păi!... Eu mai știu ce să fac. Mă trimisese cu el la Ginecologie!
- Păi, sigur că da!... Dacă doctorul de gardă o are pe nevastă-sa la Ginecologie? Îi trimisese și ei un client!... Săracu' cățel, i-a crescut un coi pe șold! Of, Doamne, mare-i grădina ta!... Câți ani are?

- A împlinit 14 ani, acum o lună.

- Aoleu, asta este o problemă! Vă asumați riscul de a-l opera?... Cred că știți la ce mă refer? Se poate întâmpla ce este mai rău, dacă-i fac anestezie totală la această vârstă!

- Da, domnule Profesor, înțeleg!...

Un colaborator al Profesorului i-a făcut anestezia. Am stat cu el tot timpul. Era ca și mort! Îi simțeam inima cum bate. Profesorul, care anterior era foarte grijuliu referitor la riscul anesteziei, după ce fusese anesteziat, uita să mai vină! Intrase o cucoană destul de atrăgătoare la el în cabinet și uitase să mai iasă! În sfârșit a venit! Cu o atitudine și pricepere de ultra profesionist a extirpat acea bucată de carne inflamată care, nu știu de ce, crescuse pe piciorul bietului Blacky! În timp ce opera, le și explica unor studenți ce face. La final, după ce operația s-a terminat și cățelul zăcea întins pe un pat medicinal dintr-o cameră alăturată, nepansat, cu operația descoperită, mi-a spus:

- Luați punga, cu ce am scos de acolo, și mergeți la laborator. Sunt convins că este cancerigen, dar tot atât de convins sunt că nu va muri din această cauză. A avut noroc, partea bolnavă a fost destul de izolată de corp, prinsă de acesta prin legături firave. Poate și de aceea l-a confundat doctorul de gardă cu un testicul!

- Mulțumesc domnule Profesor! Dar de ce nu este pansat? Îl iau acasă așa cu operația descoperită? Dacă se linge, sau trage de fire?

- Nu este nicio problemă. Dacă se linge este foarte bine, saliva lor este dezinfectantă, iar de tras de fire nu va trage, pentru că îl doare. Așa se face acum, medicina veterinară are regulile ei, altele decât cea umană.

Așa a fost, analizele au confirmat cancerul. L-am dus în brațe până acasă. Era cam pe la ora prânzului. I-am întins o pătură jos, pe podea, de teama să nu cadă de pe canapea, unde era locul lui obișnuit de somn. Am stat tot timpul lângă el. Nu s-a mișcat deloc, doar gemea din când în când. Am ațipit la un moment dat! M-am trezit, ca dintr-un vis frumos, când el venise la mine și mă lingea pe față. Era ora unu noaptea! Își revenise și îi era sete! L-am convins să și mănânce ceva. A depășit cu bine momentul operației! Ne reluasem programul obișnuit casnic și de plimbări prin parc. Deși aveam curte, trebuia să-l scot la plimbare pentru nevoi, nu și le făcea acolo unde era locul lui de joacă!

Duminica făceam grătarul împreună. Când nu eram atent, mai fura carne fierbinte, sau mai rău, se urca cu picioarele pe acesta! Din cauza modului de alimentare, prea multă carne cu oase, s-a îmbolnăvit de ficat. Îi dădeam medicamente, Liv 52, ca la oamenii. A mâncat cam un an doar carne de pește, alt an doar carne crudă macră de vită, ca alternative la carnea de pui cu os, care-l făcea să se scarpine până îi dădea sângele. Cabinetul veterinar din cartier devenise un punct obligatoriu în plimbările noastre. La un moment dat a făcut otită la ambele urechi. Aceasta este boala de care nu scapă niciun câine cu urechile căzute, din cauza slabei aerisiri a urechii interioare. Timpul trecea și devenise o mascotă a cabinetului, era de al casei. Doctorii îl porecliseră Matusalem! La fiecare an după operație, suna cineva de la Facultate să întrebe ce face Blacky, dacă mai trăiește, în primul rând, și apoi cum o duce cu sănătatea. Deja, de la trei ani, nu mai trăia niciunul din colegii lui de operație din aceeași perioadă! El a mai trăit patru ani după operația de cancer!

A murit la 18 ani, complicațiile venind de la otită. A murit pe masa doctorului! Pur și simplu a încetat să mai trăiască, să mai respire, să mai reacționeze la durere când doctorul îi umbla la urechi! Urechile lui lungi și frumoase, pentru a căror sănătate am luptat atât, șoldul din care îi scosese un hematom cancerigen cât pumnul, pernuțele de pe tălpile lui, în care se tot înțepa și se infectau, tumorile care îi tot apăreau pe nas și în jurul ochilor în ultima perioadă, erau de acum fără viață și ele, nu-l mai dureau, nu-l mai chinuiau, doar spiritul lui mai rămăsese, care se înălțase la cer și în sufletul nostru, a celor care l-am cunoscut și l-am tratat ca pe copilul nostru!

Noi, ceilalți membri ai familiei, eram mai bătrâni cu 18 ani umani, dar totodată eram mai bătrâni cu o viață, o viață de câine! Nu poți trece ușor după dispariția unui prieten precum un câine! El devine mai mult decât un prieten, devine un membru al familiei! Dacă la început el este puiul familiei, după un timp el se transformă în bătrânul, înțeleptul, familiei, pe care toți îl iubesc, îl înțeleg, îi acceptă orice, dar nimeni nu poate face nimic să împiedice implacabila dispariție a sa! Viața lui curge mai repede decât a noastră! Așa a lăsat Dumnezeu!... Dacă un câine ar putea vorbi, poate cea mai bună întrebare pe care ar pune-o viitorilor săi stăpâni ar fi, "veți putea suporta dispariția mea după vreo 15-20 de ani?..."

Epilog

La un timp după moartea cățelului, într-o acțiune de curățenie generală prin casă, în "baia lui Blacky", am găsit, într-un loc mai ascuns, un rest de șampon pentru câini, care se afla într-o recipient de plastic prăfuit, rămas de pe vremea când îi făceam lui baie acolo. O denumisem așa pentru că, fiind așezată chiar la intrarea în casă, lângă holul de intrare, era foarte potrivită pentru spălarea lui de câte ori ne întorceam din plimbările noastre. Până atunci, aceasta fusese singura întrebuințare a acesteia, motiv pentru care îi dădusem numele singurului ei beneficiar, Blacky. M-am uitat cu nostalgie la acel obiect, pe care încă se mai păstrau urme de negreală și era prăfuit de curgerea timpului, care prin mirosul specific încă îmi amintea de el. L-am privit, l-am mirosit, m-am tot întrebat ce să fac cu el, dar până la urmă l-am aruncat. Noaptea l-am visat pe Blacky!...

Se făcea că eram amândoi în curte, unde, după o ploaie, se făcuse noroi. Ne luptam, ne îmbrățișam, într-o baie de noroi, și ne murdărisem din cap până-n picioare. La un moment dat i-am spus:

- Hai, gata!... Vai de capul nostru când ne-o vedea Mamy în ce hal suntem!...

- Nu contează! Ne spălăm în băița mea! Nu știi că am băița mea?...

Am intrat împreună, ca doi porci, plini de noroi, am dat drumul la duș, unde reluasem lupta. În timp ce apa curgea pe noi, ne luptam și ne pupam. Deodată, el s-a oprit și m-a întrebat:

- Unde este șamponul meu?...

M-am trezit buimac, plângând. Fusesem cu el un timp și nu-mi venea să cred că n-a fost real!...